

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.000 van 13 maart 2018
in de zaak A. 218.324/XIV-36.904**

In zake : Thierry GORDON
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sven Mertens
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Grote Nieuwendijkstraat 417
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 februari 2016, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie van 4 december 2015 inzake het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de provinciegouverneur van Antwerpen van 21 oktober 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2017.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sophie De Maeijer, die *loco* advocaat Sven Mertens verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker beschikt als sportschutter over een aantal vergunde vuurwapens.

3.2. Op 3 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een vergunning tot het voorhanden hebben van drie vuurwapens, met als wettige reden sportief en recreatief schieten.

3.3. Met een beslissing van 21 oktober 2013 weigert de gouverneur van de provincie Antwerpen de vergunning en worden verzoekers wapenvergunningen evenals het recht tot het voorhanden houden van vergunningsplichtige vuurwapens ingetrokken.

3.4. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 15 mei 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen. Tegen die beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

De bestreden beslissing wordt ingetrokken, waarop het voormelde beroep tot nietigverklaring wordt verworpen bij arrest nr. 233.618 van 26 januari 2016.

3.5. Op 4 december 2015 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie een nieuwe beslissing over verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van 21 oktober 2010.

Het beroep wordt verworpen op de volgende gronden:

“[...]MOTIVERING

Onderzoek van het dossier:

Artikel 11 van de wapenwet voorziet in een principiële vereiste van een vergunning voor het voorhanden hebben van alle vuurwapens en/of de daarbij horende munitie.

De vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen wordt verleend door de gouverneur bevoegd voor uw verblijfplaats die, overeenkomstig artikel 11, §1 van de wapenwet, een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen slechts kan afleveren na advies te hebben ingewonnen van de korpschef van de lokale politie van uw verblijfplaats en indien u voldoet aan alle voorwaarden die vermeld worden in artikel 11, §3 van de wapenwet.

Op basis van artikel 12, 2° van de wapenwet zijn houders van een sportschutterslicentie vrijgesteld van de voormelde vergunningsplicht. Zij mogen vuurwapens ontworpen voor het sportschieten en waarvan de lijst wordt vastgesteld door de minister van Justitie, en de daarbij horende munitie voorhanden hebben, op voorwaarde dat hun strafrechtelijke antecedenten, hun kennis van de wapenwetgeving en hun geschiktheid om veilig een vuurwapen te hanteren vooraf zijn nagegaan.

U beschikt(e) over een sportschutterslicentie met nummer A-0[...]15 d.d. 29 oktober 2013 en geldig voor de categorieën A (revolvers), B (pistolen), C (schoudervuurwapens gladde loop), en D (schoudervuurwapens getrokken loop).

Ingevolge de bestreden beslissing werd uw sportschutterslicentie evenwel op 15 november 2013 ingetrokken.

Volgende vuurwapens had u voorhanden hetzij op basis van een bezitsvergunning model 4, hetzij op basis van uw sportschutterslicentie waarbij het bezit was geregistreerd op model 9:

[...]

Op 3 juli 2013 diende u een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van de volgende vuurwapens:

[...].

Naar aanleiding van uw vergunningsaanvraag vroeg de gouverneur van Antwerpen op 5 september 2013 advies aan de lokale politie bevoegd voor uw verblijfplaats.

Op 18 september 2013 adviseerde de lokale politie van Willebroek gunstig met de volgende mededeling:

‘Betrokkene is gekend voor een verkrachtingszaak in 2000. Zou hiervoor eerherstel hebben gekregen. PV ME.L3.0[...]48/2006 dd. 3/12/2006.’.

Op 17 juli 2013 vroeg de gouverneur het advies aan de procureur des Konings van Mechelen om uit te sluiten dat er redenen voorhanden zijn om te besluiten tot een beperking, schorsing of intrekking van de vergunning en/of het recht om vuurwapens voorhanden te houden op basis van een model 9.

Op basis van artikel 11, §1, tweede lid en artikel 13, eerste lid van de wapenwet kan de gouverneur immers - indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren - respectievelijk de vergunning of het recht om het wapen voorhanden te hebben bij een met reden omklede beslissing beperken, schorsen of intrekken, na het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings van het arrondissement waar men zijn verblijfplaats heeft en volgens een procedure bepaald door de Koning.

De procedure m.h.o. op de beperking, schorsing of intrekking van de vergunning of het recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens, wordt omschreven in artikel 14 van het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet. Op basis van artikel 48 van de wapenwet blijven de uitvoeringsbesluiten van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie geldig als uitvoeringsbesluiten van de wapenwet tot ze worden vervangen en mits ze niet in tegenstrijd zijn met de wapenwet.

Alvorens een beslissing tot beperking, schorsing of intrekking kan worden genomen, moet de gouverneur overeenkomstig artikel 11, §1, tweede lid en 13, eerste lid van de wapenwet het advies inwinnen van de procureur des Konings bevoegd voor uw woonplaats.

De procureur des Konings van Mechelen adviseerde op 5 augustus 2013 negatief. In het advies wordt het volgende vermeld:

‘Dienaangaande kan ik u melden dat de heer Gordon Thiery werd veroordeeld voor verkrachting van een minderjarige door de correctionele rechtbank te Mechelen d.d. 23 november 2001. Een afschrift van deze veroordeling werd als bijlage gevoegd.

Dit is een inbreuk op één van de artikelen, die volgens artikel 11, §3 juncto artikel 5, §4, 2°, b) van de wapenwet (8 juni 2006) de aflevering van een vergunning in de weg staat.

Evenwel heeft de heer Gordon bij arrest van 5 oktober 2007 van het Hof van Beroep te Antwerpen herstel in eer en rechten bekomen voor deze veroordeling. In principe dient aldus abstractie te worden gemaakt van deze veroordeling, en komt deze niet meer voor op het strafregister van de heer Gordon. Dit neemt niet weg dat u als bestuurlijke overheid rekening kan houden met de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling, en van oordeel kunt zijn dat er mogelijks sprake is van een gevaar voor de openbare veiligheid.

Mijn ambt is van oordeel dat een veroordeling wegens verkrachting van een minderjarige, ook al blijkt er achteraf eerherstel te zijn verleend, steeds in overweging moet worden genomen bij een schorsing of intrekking van een wapenvergunning. Het respecteren van andermans integriteit is toch iets dat verwacht mag worden van wapenbezitters.’.

De gouverneur van Antwerpen confronteerde u per schrijven van 9 augustus 2013 met dit advies en gaf u de kans om uw verweermiddelen hiertegen over te

maken.

U reageerde middels een schrijven d.d. 22 augustus 2013 van uw raadsman waarin deze stelt dat u inmiddels eerherstel bekwam en dit alleen als gevolg van uw onberispelijk gedrag en een positief psychiatrisch verslag rond recidivegevaar.

Verder wordt er - wat de feiten zelf betreft - door uw raadsman op gewezen dat het zeer oude feiten betreft die zich voordeden in zeer specifieke omstandigheden in een familiale context, waarbij er op geen enkele manier sprake was van enig gebruik of misbruik van wapens, noch van enig fysiek geweld. U beseft dat u in de fout bent gegaan doch u heeft uw straf ondergaan en u heeft sedert meer dan 10 jaar een leven opgebouwd als modelburger met een vaste job en een gezin.

Sportschieten is uw hobby en passie en u bent dan ook zeer actief in de schietsport.

De gouverneur van Limburg besliste hierop om uw vergunningen en uw recht tot het voorhanden hebben van uw vuurwapens in te trekken en om uw vergunningsaanvragen te weigeren.

De gouverneur stelde daarbij onder andere dat de regelgeving omtrent eerherstel een andere finaliteit heeft dan de wapenwetgeving, waarbij het bezit van vuurwapens moet worden afgewogen tegenover het maatschappelijk risico dat het voorhanden hebben van vuurwapens met zich mee kan brengen.

In uitvoering van de bestreden beslissing gaf u volgende vuurwapens op 14 november 2013 in bewaring bij wapenhandel [V.]:

[...]

Volgende twee vuurwapens, die niet vermeld waren in de bestreden beslissing, werden eveneens in bewaring gegeven:

[...].

Een wapen dat werd vermeld in de bestreden beslissing, werd niet opgenomen in de lijst van in bewaring gegeven vuurwapens, nl. een pistool, merk Walther [...]. De federale wapendienst mocht hieromtrent op 7 mei 2014 vanwege de lokale politie van Willebroek vernemen dat het pistool, merk Walther, [...] reeds op 8 juli 2013 was overgedragen aan [T.W.]. Dit wapen was bijgevolg op het ogenblik van de inbewaringgeving (en tevens op datum van de bestreden beslissing) niet meer in uw bezit. [T.W.] heeft dit pistool inmiddels overgedragen aan een wapenhandelaar.

In het kader van de behandeling van uw beroepschrift werd opnieuw advies ingewonnen bij zowel de korpschef van de lokale politie als de procureur des Konings, bevoegd voor uw verblijfplaats.

Op 23 december 2013 adviseerde de procureur des Konings van Mechelen wederom negatief. Het advies werd ondersteund met dezelfde motivering als het eerder geciteerde advies van 5 augustus 2013. Een afschrift van het vonnis van 23 november 2001 werd bij het advies gevoegd.

Uit het vonnis van 23 november 2001 van de correctionele rechtbank te Mechelen, waarbij u werd veroordeeld wegens verkrachting, blijkt het volgende:

U heeft op 3 november 2000 [XX] verkracht terwijl zij op dat ogenblik 14 jaar oud was (geboren op 2 april 1986);

Tevens heeft u tussen 15 augustus 2000 en 15 september 2000 op [XX] aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging gepleegd.

Telkens ‘met de omstandigheid dat de verkrachting gepleegd is op de persoon die ingevolge zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid bijzonder kwetsbaar is, of onder bedreiging van een wapen of op een wapen gelijkend voorwerp en met de omstandigheid dat hij behoort tot degenen die over het slachtoffer gezag hebben.’.

Op 10 december 2013 deelde de lokale politie van Willebroek aan de federale wapendienst mee dat zij nog steeds gunstig adviseert. Hier wordt aan toegevoegd dat u niet geïnterneerd bent geweest voor de feiten maar een gevangenisstraf heeft

uitgezet en gevolgd door probatiemaatregelen.

De inwonende gezinsleden - zo stelt het advies - zijn allen wapenliefhebbers en verzetten zich dus niet tegen enig wapenbezit van aanvrager.

Op 25 april 2014 mocht de federale wapendienst vanwege de procureur des Konings van Mechelen een afschrift ontvangen van het strafdossier inzake de verkrachtingszaak waarvoor u bent veroordeeld. De procureur stelt dat uit het strafdossier duidelijk blijkt dat u het slachtoffer, zijnde de jongere zus van uw echtgenote, trachtte te verdoven met chloroform. Nadien heeft u haar ontkleed en betast aan de borsten. U geeft ook toe met het topje van uw vinger in de vagina te zijn geweest van het 14-jarige meisje.

Professor [C.] vond tevens een vlek in uw onderbroek, waarin hij naast uw DNA tevens ander DNA vond waarvan de kans zeer groot was dat het ging om het erfelijk materiaal van het slachtoffer. Dokter [A.] vond daarentegen geen sporen terug van seksuele penetratie.

Volgens de procureur wijst het geheel van de feiten, met als triest hoogtepunt het gebruik van chloroform om het slachtoffer haar wil, haar vermogen zichzelf te verdedigen en de mogelijkheid tot herinnering van de feiten, te ontnemen, op een heel slinkse werkwijze die u hanteerde om uw doelen te bereiken.

Deze werkwijze wijst op een totaal gebrek aan respect voor de menselijke integriteit, hetgeen absoluut niet kan worden getolereerd van een wapenbezitter.

In zijn verzoekschrift stelde uw raadsman dat de feiten zich voordeden in een familiale context waarbij er op geen enkele manier sprake was van enig gebruik of misbruik van vuurwapens, noch van enig fysiek geweld.

U geeft toe een fout te hebben begaan doch deze was eenmalig. Sindsdien heeft u meer dan 10 jaar een leven opgebouwd als modelburger met een vaste job en een gezin.

Bij nazicht van die feiten blijkt dat u de veertienjarige zus van uw echtgenote heeft verdoofd met chloroform en haar daarna heeft betast en verkracht. Dit speelde zich af in november 2000.

Uit uw verklaringen blijkt dat u haar voorheen gedurende dat jaar nog twee maal had laten ruiken aan het flesje chloroform waarbij u tevens één van beide keren het meisje heeft betast.

Het slachtoffer - dat de laatste keer dat ze met het product chloroform werd geconfronteerd door u, opzettelijk het product niet inademde omdat ze die keer wel eens wou weten wat er dan gebeurde - verklaarde: 'Hij ging met zijn hand in mijn slipje, betaste mijn vagina en heeft mij gevingerd. [...] Met het idee dat hij mij ging verkrachten heb ik dan zeer vlug heel fel aan de watten geroken zodanig dat ik totaal buiten westen was.'

U heeft een minderjarig meisje, waarmee u - als man van haar zus - een vertrouwensrelatie had, opzettelijk verdoofd en vervolgens misbruikt.

U heeft dit bovendien niet één maal maar minstens twee maal gedaan, waarbij de rechtbank oordeelde dat er een van beide keren sprake was van verkrachting en de andere keer van aanranding van de eerbaarheid.

Er werd inderdaad geen geweld gebruikt, noch werden wapens gehanteerd. Dit was overigens niet nodig aangezien uit het strafdossier blijkt dat het slachtoffer was verdoofd en bijgevolg in de onmogelijkheid was zich te verzetten. Tijdens een van beide incidenten was het slachtoffer wel bij bewustzijn, doch heeft ze zichzelf vrijwillig verdoofd omdat ze een nakende verkrachting niet bewust wilde meemaken.

De feiten dateren uit de tweede helft van 2000. Sindsdien bekwam u eerherstel en heeft u geen feiten meer gepleegd.

Feit is dat u in 2000 uw veertienjarige nichtje heeft verkracht en aangerand. U maakte hiertoe gebruik van een list door haar meer bepaald te verdoven waardoor

zij zich niet meer kon verzetten. De feiten dateren van ongeveer vijftien jaar geleden, maar zijn zeer ernstig omdat ze aantonen dat u geen enkel respect heeft voor de lichamelijke integriteit van een minderjarig persoon waarover u op dat ogenblik het gezag had en die u vertrouwde.

U werd voor de feiten veroordeeld doch verkreeg eerherstel.

Verkrachting is één van de misdrijven die werden opgenomen in de lijst van artikel 5, §4, 1° tot 4° van de wapenwet.

Conform artikel 11, §3, laatste lid zijn nieuwe vergunningsaanvragen van personen die veroordeeld zijn als dader wegens één van de misdrijven opgenomen in voornoemd artikel van de wapenwet onontvankelijk. De wapenwet creëert als het ware een vermoeden van gevaar voor de openbare orde in hoofde van personen die dergelijke misdrijven hebben gepleegd. Dankzij het eerherstel ontsnapt u echter aan de verdere toepassing van deze bepaling.

Bij het nemen van haar beslissing dient elke bestuurlijke overheid zich te houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ook het redelijkheidsbeginsel. Dit betekent dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen. Een beslissing waartoe geen redelijk denkend mens bij een afweging van de betrokken belangen had kunnen geraken, doet immers vermoeden dat de vereiste belangenafweging niet heeft plaatsgehad.

Uit voorgaande elementen is gebleken dat er ernstige twijfels bestaan omtrent uw gedrag en geschiktheid inzake het voorhanden houden van vergunningsplichtige vuurwapens. Verkrachting is immers een ernstig misdrijf en gaat veelal gepaard met misbruik van een machtspositie of misbruik van vertrouwen ten aanzien van een zwakkere persoon. Dit was zeker het geval bij de feiten die u pleegde.

Uit het dossier blijkt immers dat u de feiten pleegde ten aanzien van een minderjarig persoon (14 jaar) waarover u op dat ogenblik het gezag had en die u vertrouwde.

Bovendien verdoofde u het slachtoffer zodat haar wil werd uitgeschakeld en zodat ze zich van de feiten ook niks zou herinneren. Op die manier trachtte u ongestraft met de feiten weg te komen.

In zijn bijkomend verweerschrift van 4 augustus 2015 stelde uw raadsman dat zowel het gunstige advies van de lokale politie als het deskundigenverslag van Dr. [D.] een tegenwicht vormen ten aanzien van het eerder ‘vooringenomen’ advies van de procureur des Konings. Bovendien stelt hij dat de relevantie van de gepleegde feiten op de dag van vandaag wordt achterhaald door tevens de eenmaligheid ervan, door het vreemd zijn van de feiten aan enig wapengebruik of wapenbezit, door uw onberispelijke levenswandel sedertdien en het gegeven dat u jarenlang probleemloos wapens kon bezitten.

Het psychiatrisch verslag stelde inderdaad dat het recidive risico als ‘aanvaardbaar laag’ was te beschouwen en dit ondanks de aard van de feiten op zich en uw uitgesproken defensiviteit.

Dergelijk verslag werd evenwel opgemaakt vanuit het oogpunt van uw sociale re-integratie. Wapenbezit is echter geen noodzakelijke premisse om dergelijke re-integratie mogelijk te maken.

De feiten waren zeer ernstig en toonden aan dat u in staat bent om een inbreuk te plegen op de lichamelijke integriteit van een persoon, te meer een minderjarig persoon die familie van u is en ten aanzien van wie u een gezagsfunctie had.

Het feit dat geen vuurwapens werden gebruikt bij de feiten neemt niet weg dat deze feiten wel degelijk relevant kunnen zijn bij de evaluatie van de vergunning van wapenbezit omdat ze net aantonen dat in u geen vertrouwen kan gesteld worden en dit overigens in de context van het hebben van een zekere machtspositie.

Wat betreft het argument inzake de relevantie van de aangehaalde feiten

(‘zogenaamde niet-wapengerelateerde feiten’) kan verwezen worden naar een recent arrest van de Raad van State. In het arrest [...] d.d. 29/06/2015, nr. 231.786, wordt immers het volgende gesteld:

‘Wat de enkele kritiek betreft dat, zoals verzoeker betoogt, de feiten die zich destijds voordeden niets met wapenbezit te maken hebben en er geen enkel verband zou zijn tussen de feiten, die de bestreden beslissing aanhaalt en verzoekers wapenbezit, merkt de Raad van State op dat de verwerende partij bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, mag rekening houden met feiten en gedragingen die op zich niets te maken hebben met het wapenbezit van verzoeker, op voorwaarde dat deze feiten en gedragingen genoegzaam vaststaan en de beslissing tot intrekking naar recht kunnen verantwoorden. De enkele kritiek derhalve dat, zoals verzoeker betoogt, de feiten die zich destijds voordeden niets met wapenbezit te maken hebben, overtuigt de Raad van State derhalve niet dat hieruit zou moeten blijken dat de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid is te buiten gegaan.’.

Vuurwapenbezit brengt onvermijdelijk een machtspositie met zich mee die enkel kan worden toevertrouwd aan personen die hier verantwoord mee kunnen omgaan. Het verleden toont aan dat reeds het bezit van een flesje chloroform voor u te verleidelijk was om te weerstaan als middel om uw machtspositie ten aanzien van een ander persoon te versterken en tevens te misbruiken.

De eenmaligheid van de feiten, uw onberispelijke levenswandel en het uitblijven van incidenten van wapens zijn inderdaad elementen die samen met het gunstig politieel advies in uw voordeel pleiten. Ze zijn evenwel niet van die aard om voldoende te kunnen overtuigen van de aanwezigheid van een noodzakelijke betrouwbaarheid in uw hoofde.

Zoals gesteld is het recht op wapenbezit een uitzondering die alleen kan worden toegekend indien er geen enkele tegenindicatie bestaat. De wapenwet wil preventief optreden alvorens zich incidenten zouden voordoen. De feiten die u pleegde, de manier waarop ze zich voltrokken en het feit dat ze werden gepleegd ten aanzien van een minderjarig familielid wijzen op de aanwezigheid van een potentieel gevaar voor de openbare orde. Ook al vonden ze 15 jaar geleden plaats, dit verhindert niet dat ze getuigen van een ernstige vertrouwensbreuk doordat u middels machtsmisbruik straffeloos trachtte te ontsnappen aan elke verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten.

Gelet op de ernst van de gepleegde feiten is het derhalve niet aangewezen om u vuurwapens toe te vertrouwen aangezien wordt gevreesd dat u er misbruik van zou maken.

Het uitoefenen van een hobby kan niet opwegen tegen de bescherming van de maatschappij. Het algemeen belang van de openbare orde is in zulk geval groter dan het individueel belang.

Het nemen van een definitieve administratieve maatregel dringt zich *in casu* op. De schorsing is als administratieve maatregel immers slechts aangewezen in geval de houder van de vergunning zich voorlopig in een situatie bevindt waarin het voorhanden hebben van het vergunningsplichtig wapen nadelig kan zijn voor de openbare orde.

De beperking als administratieve maatregel is evenmin aan de orde omwille van de afwezigheid van een noodzakelijk vertrouwen dat ook in geval van een beperking minimaal vereist is.

Gelet op het voorgaande kan enkel de intrekking als administratieve maatregel *in casu* voldoende garanties bieden ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid.

Beslissing:

De gouverneur van Antwerpen besliste terecht om ten aanzien van uw

vergunningen en uw recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens een administratieve maatregel te nemen.

Gelet op [het] de stukken van het dossier en het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid voor zowel uzelf als voor uw omgeving worden uw wapenvergunningen en uw recht tot het voorhanden hebben van vuurwapens ingetrokken en uw vergunningsaanvragen geweigerd.

Gelet op de vrees voor misbruik van vertrouwen is het niet wenselijk dat op uw verblijfplaats vuurwapens worden voorhanden gehouden, ook niet indien deze in bezit en eigendom zijn van andere personen.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de Wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur “met inbegrip van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materielemotiveringsbeginsel en het onpartijdigheidsbeginsel”. Verzoeker onderscheidt in het middel zelf de volgende drie onderdelen.

5. In wat als een eerste grief kan worden beschouwd, stelt verzoeker in het eerste middelonderdeel vast dat de beroepsinstantie vasthoudt aan één feit, met name zijn veroordeling van 23 november 2001 wegens verkrachting en aantasting van de eerbaarheid. Op 5 oktober 2007 heeft verzoeker eerherstel gekregen. Nergens blijkt enig feit van een recentere datum. De verwerende partij heeft zich met andere woorden enkel gesteund op een feit van meer dan veertien jaar oud om de mogelijke verstoring van de openbare orde te staven, waarbij verzoeker bovendien eerherstel heeft verkregen voor dat feit. Verzoeker besluit dat de verwerende partij, door haar beslissing op dat unieke feit te steunen zonder nieuwe recentere feiten in aanmerking te nemen, laat staan te beoordelen, de formelemotiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

In wat als een tweede grief kan worden beschouwd, zet verzoeker uiteen dat in het raam van het eerder ingestelde beroep, de Federale Wapendienst bijkomend advies heeft ingewonnen bij de lokale politie en het parket. De politiecommissaris van de politiezone heeft zijn gunstig advies bevestigd. De procureur des Konings heeft opnieuw een negatief advies gegeven op 18 april 2014, waarvan verzoeker vaststelt dat dat aanvullend advies “meer weg heeft van een rekwisitoor dan van een objectief advies in het kader van de wapenwet.” Derhalve is volgens hem het advies van de politiecommissaris van de politiezone “veel accurater aangezien dit advies rekening houdt met de actuele persoonlijkheid en integriteit van de beroepen”, hetgeen hij ook detaillieert. Ook is de politiecommissaris volgens hem het best geplaatst om het risico in hoofde van verzoeker in te schatten. Daarnaast is verzoekers echtgenote, de zus van het slachtoffer van het misdrijf uit 2001, eveneens lid van dezelfde schuttersclub als hijzelf en zijn alle inwonende gezinsleden wapenliefhebbers en verzetten zij zich niet tegen verzoekers wapenbezit. Als bijkomend element verwijst verzoeker naar het verslag van Dr. D. naar aanleiding van het verzoek tot eerherstel, waarbij die deskundige het recidive-risico als aanvaardbaar laag beschouwde en aldus het eerherstel positief werd geëvalueerd. Hij concludeert dat zowel het advies van de politiecommissaris als het verslag van Dr. D. twee sterke elementen vormen als tegengewicht tegen het, volgens hem, vooringenomen, advies van de procureur des Konings en dat van een normale, zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat zij alle adviezen en alle elementen van het dossier concreet beoordeelt en naar waarde schat. Derhalve kan een dergelijke overheid niet zonder meer het negatieve advies van de procureur des Konings - dat het enige negatieve element is in het gehele dossier - volgen zonder te motiveren in welke zin er aan de overige adviezen of andere elementen van het dossier kan worden voorbijgegaan. Daarnaast betoogt verzoeker dat hij stukken bijbrengt waaruit zeer duidelijk blijkt dat hij reeds jarenlang op intensieve wijze probleemloos actief is als sportschutter en dat hij hierbij een uitstekende reputatie geniet. Ook met dat gegeven is geen rekening gehouden. Ook heeft de rechtspraak enkele consequenties verbonden aan de feiten die tot veroordelingen hebben geleid waarvoor ondertussen herstel in eer en rechten is verleend, die hij nader toelicht. Hij besluit dat er, kortom, tal van

tegenindicaties zijn van recentere datum dan de door de minister in aanmerking genomen feiten, waardoor het gebrek aan relevantie van die feiten wordt aangetoond: het psychiatrisch verslag dat recidivegevaar voor verzoeker uitsloot, de eenmaligheid van de feiten, het gegeven dat de feiten volledig vreemd waren aan enig wapengebruik of -bezit, zijn onberispelijke levenswandel nadien, het gegeven dat hij reeds jarenlang probleemloos wapens kon bezitten en het positieve advies van de lokale politie. De verwerende partij meent dat die elementen geenszins overtuigen, doch zij kan niet volstaan met het louter krampachtig vasthouden aan die oude feiten, ondanks dat zij zelf erkent dat er verschillende tegenindicaties van recentere datum bestaan waardoor de zwaarwichtigheid en het determinerend karakter van die oude feiten worden ontkracht. Daarnaast berust de beoordeling door de verwerende partij op een verkeerde lezing van het strafdossier. Daaruit blijkt dat hij niet heeft getracht te ontsnappen aan elke verantwoordelijkheid. Verzoeker besluit dat, doordat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met de recentere tegenindicaties, zij getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming.

Een bijkomend element betreft voorts de actualiteit van de feiten. Verzoeker verwijst te dezen naar het arrest nr. 232.274 van 22 september 2015 dat volgens hem van overeenkomstige toepassing is op zijn zaak, zeker in het licht van de anterioriteit van de gepleegde feiten, met name vijftien jaar geleden. Aangezien er geen recente feiten voorliggen, volstaat de enige verwijzing naar feiten van vijftien jaar geleden niet om de bestreden beslissing te dragen. Aldus berust de bestreden beslissing op onjuiste motieven en werd ze onzorgvuldig genomen.

In wat als een laatste grief kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat geen enkele redelijke overheid, op basis van de voorliggende objectieve elementen, zou zijn overgegaan tot de intrekking van de wapenvergunningen en het recht om vuurwapens voorhanden te hebben. In de verweernota had verzoeker aangegeven dat er geenszins is aangetoond dat er een noodzaak bestond om ten aanzien van verzoeker meteen de zwaarste sanctie te treffen. In de

bestreden beslissing wordt hier licht over gegaan. Verzoeker concludeert dat het opnieuw vruchteloos sporen is naar een concrete motivering waarom een noodzakelijk vertrouwen zou ontbreken, wanneer door de verwerende partij zelf wordt aangegeven dat de feiten dateren van vijftien jaar geleden en dat verschillende elementen in zijn voordeel pleiten.

6. In het tweede middelonderdeel zet verzoeker de schending van het onpartijdigheidsbeginsel nader uiteen. Verzoeker betoogt andermaal dat het advies van de procureur des Konings van 18 april 2014 allesbehalve een objectief advies is in het kader van de Wapenwet gelet op de specifieke bevraging in de e-mail van de Federale Wapendienst van 8 april 2014 die aanstuurde op bijkomende gegevens ter staving van de uit te vaardigen ongunstige beslissing om een eventuele latere vernietiging door de Raad van State te vermijden. Uit de e-mails blijkt volgens verzoeker dat alles reeds op voorhand beslist was aangezien de Federale Wapendienst bij het formuleren van haar verzoek reeds uitging van een ongunstige beslissing. Indien de beroepsinstantie de beslissing niet in alle objectiviteit voorbereidt, beoordeelt en beslist, getuigt dit volgens verzoeker van een manifest partijdige en dus onzorgvuldige besluitvorming waardoor het georganiseerd beroep wordt gereduceerd tot een verplicht nummer vooraleer men zich kan wenden tot de Raad van State, terwijl het besluit van de gouverneur onmiddellijk effect heeft gelet op het gebrek aan schorsende werking van het georganiseerd administratief beroep.

7. In het derde middelonderdeel voert verzoeker kritiek aan tegen de overweging in de bestreden beslissing dat er op zijn verblijfplaats geen vuurwapens meer voorhanden mogen worden gehouden, ook niet indien deze in bezit en eigendom zijn van andere personen. Verzoeker acht het kennelijk onredelijk dat zijn echtgenote, die ook is aangesloten bij dezelfde schuttersclub, eveneens slachtoffer wordt van de beoordeling van de beroepsinstantie terwijl de gouverneur daaromtrent niets had beslist. Volgens verzoeker kan de beroepsinstantie slechts een beslissing nemen omtrent het aanvraagdossier en de elementen die middels het georganiseerd administratief beroep aan haar

beoordeling werden onderworpen. De minister van Justitie kon de beslissing dan ook niet uitbreiden tot andere personen op het gevaar af *ultra petita* te oordelen. Verzoeker stelt bovendien vast dat in de bestreden beslissing nergens enige motivering is opgenomen waarom het voorhanden hebben van wapens die in het bezit of eigendom zijn van andere personen wordt ontzegd. In het beschikkend gedeelte wordt daartoe enkel gewag gemaakt van een vrees voor misbruik van vertrouwen hetgeen volgens verzoeker niet concreet wordt gemotiveerd gelet op de erkenning van zijn onberispelijke levenswandel, het uitblijven van incidenten en het gunstig politieel advies.

8. Verzoeker herhaalt in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en benadrukt daarbij nog een aantal feitelijke appreciaties van de reeds aangehaalde elementen in replek op respectievelijk de memorie van de verwerende partij en het auditoraatsverslag.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

Schending van de formelemotiveringsplicht

9. Verzoeker voert in het eerste onderdeel van het enige middel vooreerst de schending aan van de formelemotiveringsplicht.

De formelemotiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing is voorts een eindbeslissing gewezen in het raam van het door verzoeker ingesteld administratief beroep. Hoewel de formelemotiveringsplicht de beroepsinstantie er niet toe verplicht uitdrukkelijk te antwoorden op alle in het beroepschrift verwoorde argumenten, moet uit haar beslissing wel kunnen worden opgemaakt dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Hieruit volgt dat het bestuur niet uitvoerig moet antwoorden op elk van de in het beroepschrift verwoorde argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

10. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.5.). Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing steunt op de niet-betwiste vaststelling dat verzoeker “in 2000 [zijn] veertienjarige nichtje heeft verkracht en aangerand” waarbij hij “gebruik [maakte] van een list door haar meer bepaald te verdoven waardoor zij zich niet meer kon verzetten”. Die “feiten dateren van ongeveer vijftien jaar geleden, maar zijn zeer ernstig omdat ze aantonen dat [verzoeker] geen enkel respect heeft voor de lichamelijke integriteit van een minderjarig persoon waarover [verzoeker] op dat ogenblik het gezag had en die [verzoeker] vertrouwde”, alsook dat verzoeker voor die feiten werd veroordeeld doch eerherstel verkreeg. Uit die feiten leidt de beroepsinstantie af dat “in [verzoeker] geen vertrouwen kan gesteld worden en dit [...] in de context van het hebben van een zekere machtspositie” waarbij zij erop wijst dat “[v]uurwapenbezit [...] onvermijdelijk een machtspositie met zich mee[brengt] die enkel kan worden toevertrouwd aan personen die hier verantwoord mee kunnen

omgaan”. Voorts oordeelt ze dat, “ook al vonden [de feiten] 15 jaar geleden plaats, dit verhindert niet dat ze getuigen van een ernstige vertrouwensbreuk doordat [verzoeker] middels machtsmisbruik straffeloos trachtte te ontsnappen aan elke verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten” en dat het “gelet op de ernst van de gepleegde feiten [...] het derhalve niet [is] aangewezen om [verzoeker] vuurwapens toe te vertrouwen aangezien wordt gevreesd dat [verzoeker] er misbruik van zou maken.”

Uit deze formele motivering blijkt aldus dat de verwerende partij uitdrukkelijk uiteenzet waarom de feiten die leidden tot verzoekers veroordeling, ondanks het herstel in eer en rechten en het tijdsverloop, nog steeds nuttig konden worden betrokken in de beoordeling van het gevaar dat verzoekers wapenbezit vormt voor de openbare orde. Dit volstaat in het licht van de door verzoeker geschonden geachte formelemotiveringsplicht. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de beroepsinstantie ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven nog nader te expliciteren. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

In de mate dat verzoeker ook de formelemotiveringsverplichting geschonden acht waar hij in het verzoekschrift betoogt dat een redelijke overheid “niet zonder meer het negatief advies [kan] volgen zonder te motiveren in welke zin er aan de overige adviezen of andere elementen van het dossier kan worden voorbij gegaan”, blijkt voorts dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uiteenzet waarom de argumenten die verzoeker in zijn verweerschrift heeft uiteengezet - en die hij thans in het middel herneemt - niet van die aard zijn om voldoende te kunnen overtuigen “van de aanwezigheid van een noodzakelijke betrouwbaarheid in uw hoofde”. De gegeven formele motivering laat verzoeker toe te beoordelen of zijn argumentatie aangebracht in zijn administratief beroep in de besluitvorming werd betrokken en of uit de bestreden beslissing (minstens impliciet) kan worden afgeleid waarom zijn argumenten in het algemeen niet

werden aanvaard. Uit de navolgende kritiek in het middelonderdeel blijkt overigens dat verzoeker de motieven kent.

11. In de mate dat het eerste middelonderdeel de schending van de formelemotiveringsplicht aanvoert, is de grief ongegrond.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht en van andere bepalingen en beginselen

12. Hoewel verzoeker in het opschrift van het middelonderdeel enkel de onzorgvuldigheid aanhaalt, blijkt uit de ontwikkeling van het onderdeel dat hij ook de schending van de artikelen 11, § 1, tweede lid en 13, eerste lid van de Wapenwet en de materiëlemotiveringsplicht mede in zijn middel betreft. Ze worden derhalve ook bij de navolgende behandeling mede beoordeeld.

13. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

14. Zoals gesteld, betreft verzoeker in de ontwikkeling van het middel ook de artikelen 11, § 1, tweede lid en 13, eerste lid, van de Wapenwet.

Ter beoordeling van deze grief, alsook de grief gesteund op de materiële motiveringsplicht, moet ook worden gewezen op artikel 30, eerste lid, van de Wapenwet, dat luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.”

Dit voorschrift organiseert een administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Aangezien op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de Wapenwet, de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, kan beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus op grond van de devolutieve werking van het beroep, over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde materiële motiveringsbeginsel aldus dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte verantwoord en dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren.

De Wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, noch op grond van welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

De mogelijke verstoring van de openbare orde moet voorts nog actueel zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, wat inhoudt dat de tijd die is verlopen sinds het feit dat volgens de beroepsinstantie erop wijst dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren, moet worden meegewogen in de beoordeling van deze mogelijke verstoring.

De beoordeling of een feit voldoende actueel is in de zin als hiervoor is gesteld om in aanmerking te worden genomen, staat ter beoordeling van de beroepsinstantie, waarbij deze beoordelingsvrijheid, desgevraagd, door de Raad van State wordt getoetst in de zin als hiervoor (*supra*, punt 14, zesde alinea) is gesteld.

15. Er dient dan ook in de eerste plaats te worden onderzocht of de verwerende partij wat de door haar in aanmerking genomen feiten betreft, op wettige wijze tot de bestreden beslissing kon komen.

16. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven en behandeld (*supra*, punt 3.5. en punten 9 en 10). Er wordt naar verwezen. Hieruit blijkt dat de feiten waarop de beroepsinstantie zich heeft gesteund, op het ogenblik van haar beslissing vijftien jaar geleden plaatsvonden en dat verzoeker voor die feiten eerherstel genoot.

De omstandigheid dat de beroepsinstantie zich enkel heeft gesteund op een feit van vijftien jaar oud om de mogelijke verstoring van de openbare orde te staven, zonder nieuwe recentere feiten in aanmerking te nemen, doet op zich niet blijken dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot haar besluit is gekomen. De hiervoor vermelde eis dat de mogelijke verstoring van de openbare orde nog actueel moet zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (*supra*, punt 14) - wat inhoudt dat de tijd die is verlopen sinds het feit dat volgens de beroepsinstantie erop wijst dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren, moet worden meegewogen in de beoordeling van deze mogelijke verstoring - belet immers op zich niet dat die feiten, na een nader en individueel onderzoek van de relevantie ervan, nog steeds kunnen doen blijken van het actueel karakter van de mogelijke verstoring van de openbare orde door het voorhanden hebben van wapens door verzoeker.

In de mate dat verzoeker uitgaat van een ander standpunt, faalt het middelonderdeel in rechte.

17. Verzoeker betwist voorts dat, in weerwil tot de zorgvuldigheidsplicht, de beroepsinstantie bij de beoordeling van het mogelijke gevaar dat het voorhanden hebben van vuurwapens in hoofde van verzoeker kan vormen voor de openbare orde, geen rekening heeft gehouden met de relevantie en aard van de uitgebrachte adviezen noch met een aantal door hem opgesomde tegenindicaties van recentere data dan de door de bestreden beslissing in aanmerking genomen feiten. Aldus wordt volgens hem het gebrek aan relevantie van die feiten aangetoond. De beroepsinstantie van haar kant is, luidens de formele motivering van de bestreden beslissing, van mening dat “de eenmaligheid van de feiten,

[verzoekers] onberispelijke levenswandel en het uitblijven van incidenten van wapens, [...] inderdaad elementen [zijn] die samen met het gunstig politieel advies in [verzoekers] voordeel pleiten”, maar “ze zijn evenwel niet van dien aard om voldoende te kunnen overtuigen van de aanwezigheid van een noodzakelijke betrouwbaarheid in uw hoofde.” Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de beroepsinstantie in de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde argumenten mee in de besluitvorming heeft betrokken, maar ze anders dan verzoeker heeft geapprecieerd en ze bijgevolg niet heeft bijgetreden.

Met zijn kritiek geeft verzoeker een persoonlijk standpunt weer dat niet dat van de beroepsinstantie is. Aldus geeft hij weliswaar een eigen beoordeling over de relevantie en waarde van de gegeven adviezen en de actualiteit van de feiten in het licht van de door hem opgesomde “tegenindicaties”, maar hij maakt met die eigen beoordeling niet aannemelijk dat de beroepsinstantie op onzorgvuldige wijze is te werk gegaan door, na een nader en individueel onderzoek, te oordelen dat die elementen niet overtuigen van de aanwezigheid in hoofde van verzoeker van een noodzakelijke betrouwbaarheid. Voorts getuigt de enkele vaststelling dat, zoals verzoeker betoogt, die “tegenindicaties” de besluitvorming niet hebben beïnvloed, op zich niet dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot haar besluit is gekomen.

In die mate is het middelonderdeel ongegrond.

18. Verzoeker betwist in het middelonderdeel voorts ook de actualiteit van de feiten, waarbij hij zich steunt op de overwegingen van het arrest nr. 232.274 van 25 september 2015. Hij meent dat de actualiteit van de feiten compleet ter zijde werd geschoven.

Uit wat voorafgaat blijkt reeds dat de loutere omstandigheid dat de beroepsinstantie zich enkel heeft gesteund op een feit van vijftien jaar oud om de mogelijke verstoring van de openbare orde te staven, zonder nieuwe recentere feiten in aanmerking te nemen, op zich niet doet blijken dat die feiten, na een nader

en individueel onderzoek van de relevantie ervan, nog steeds kunnen doen blijken van het actueel karakter van de mogelijke verstoring van de openbare orde door het voorhanden hebben van wapens door verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt niet gesteund op de enige veroordeling van verzoeker, maar enkel op de niet-betwiste feiten van verkrachting en aanranding van de eerbaarheid van een minderjarige die onder zijn gezag stond. De beroepsinstantie geeft er zich daarbij uitdrukkelijk rekenschap van dat die feiten dateren van vijftien jaar geleden maar stelt dat deze “zeer ernstig [zijn] omdat ze aantonen dat [verzoeker] geen enkel respect heeft voor de lichamelijke integriteit van een minderjarig persoon waarover [hij] op dat ogenblik het gezag had en die [hem] vertrouwde”, dat “de feiten die [verzoeker] pleegde, de manier waarop ze zich voltrokken en het feit dat ze werden gepleegd ten aanzien van een minderjarig familielid wijzen op de aanwezigheid van een potentieel gevaar voor de openbare orde” en dat “[o]ok al vonden ze 15 jaar geleden plaats, dit [niet] verhindert [...] dat ze getuigen van een ernstige vertrouwensbreuk doordat [verzoeker] middels machtsmisbruik straffeloos trachtte te ontsnappen aan elke verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten”. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de beroepsinstantie met die laatste zinsnede doelt op het gebruik van chloroform om de feiten te plegen “zodat [het slachtoffer] zich van de feiten ook niks zou herinneren” en het misbruiken van de gezagsrelatie en de vertrouwensband van verzoeker ten aanzien van het slachtoffer. Verzoekers kritiek dat de beoordeling dat hij trachtte te ontsnappen aan elke verantwoordelijkheid voorbijgaat aan het feit dat hij onmiddellijk heeft bekend, in voorlopige hechtenis heeft gezeten en geen hoger beroep heeft aangetekend, zodat “de beoordeling van de verwerende partij [berust] op een verkeerde lezing van het strafdossier” is in deze dan ook niet terecht. Ook de overige door verzoeker aangehaalde tegenindicaties die volgens hem “de zwaarwichtigheid en determinerend karakter van deze oude feiten [...] ontkracht[en]” worden door de beroepsinstantie in haar beoordeling betrokken, zoals blijkt uit wat hiervoor is uiteengezet (*supra*, punt 3.5.). Met zijn argumentatie geeft verzoeker aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de

relevantie van de vijftien jaar geleden gepleegde feiten dan de beroepsinstantie, maar verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat die in verband met de beoordeling ervan als nog steeds een mogelijk gevaar zijnde voor de openbare orde, buiten de perken van haar hiervoor omschreven appreciatiebevoegdheid is gegaan.

Uit wat voorafgaat volgt voorts ook dat het gegeven dat naar verzoeker stelt, sterke tegenindicaties wijzen op verzoekers onberispelijk gedrag en dat de verwerende partij erkent dat die elementen in zijn voordeel pleiten, op zich niet tegenstrijdig is met het “halsstarrig” vasthouden aan de gepleegde feiten.

Het middelonderdeel is in die mate ongegrond.

19. Verzoeker voert tot slot in het middelonderdeel ook aan dat geen enkele redelijke overheid op basis van de voorliggende objectieve elementen, zou zijn overgegaan tot de intrekking van de wapenvergunningen en het recht om vuurwapens voorhanden te hebben.

In de mate dat verzoeker met die kritiek in het middelonderdeel de redelijkheid van de bestreden beslissing betwist, veronderstelt een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn keuze van de op te leggen maatregel in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en

correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen.

De verwerende partij is de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake het mogelijks gevaar voor de openbare orde niet te buiten gegaan door te beslissen dat de wapenvergunningen van verzoeker en het recht om vuurwapens te bezitten vanwege de in de bestreden beslissing vermelde feiten om redenen van openbare orde moeten worden ingetrokken. De “voorliggende objectieve elementen” waarop verzoeker in het middelonderdeel doelt en die in het onderdeel zijn vermeld, geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de zwaarwichtigheid van de in aanmerking genomen feiten, van verzoekers gedrag en van zijn persoonlijkheid, die verschilt van die van de beroepsinstantie. Door die niet bij te treden en aldus niet daaraan de (positieve) gevolgen te koppelen die verzoeker zou wensen, gaat de verwerende partij evenwel de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten. Het enkele feit dat de verwerende partij het standpunt van verzoeker niet volgt, noch dezelfde gevolgtrekkingen doet uit de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten, is immers op zich geen blijk van onredelijkheid.

Nu vaststaat dat de opgelegde maatregel niet onredelijk is, moet niet bijkomend worden verduidelijkt waarom de beroepsinstantie niet heeft gekozen voor een loutere beperking of schorsing van dat recht, vermits uit wat voorafgaat blijkt dat zij binnen haar appreciatiebevoegdheid is gebleven door de maatregel van de intrekking op te leggen.

Het middelonderdeel is in die mate ongegrond.

20. Wat tot slot de voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie aangevoerde argumenten en kritieken betreft, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een

nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

Conclusie

21. Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

22. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel.

Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

In zoverre in het tweede middelonderdeel wordt aangevoerd dat uit de e-mail van 8 april 2014 waarmee de beroepsinstantie aan de procureur des Konings om bijkomende gegevens heeft verzocht kan “worden afgeleid dat alles reeds op voorhand beslist was aangezien de federale wapendienst bij het formuleren van haar verzoek uitging van een ‘ongunstige’ beslissing”, gaat het om de persoonlijke of subjectieve onpartijdigheid van de beroepsinstantie.

23. Subjectieve partijdigheid wordt evenwel niet vermoed en mag slechts worden aangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen.

Verzoeker levert dit bewijs niet. De e-mail van 8 april 2014 waaruit verzoeker het bestaan van subjectieve partijdigheid in hoofde van de

beroepsinstantie afleidt, gaat uit van een medewerker van de Federale Wapendienst. Hij luidt als volgt:

“Ik verwijs naar het in rand vermeld dossier en uw advies van 23 december 2013, waarvoor dank.

Uw advies is ongunstig aangezien het respecteren van iemands integriteit een fundamentele voorwaarde is voor een wapenbezitter.

Betrokkene werd op 23/11/2001 veroordeeld voor verkrachting en aanranding van de eerbaarheid, doch verkreeg inmiddels eerherstel.

De feiten dateren reeds van meer dan 10 jaar geleden en uit ervaring weten we dat de Raad van State zeer strikt oordeelt over de actuele relevantie van ‘oude’ feiten.

Om dit in casu aan te tonen, dienen we dan ook kennis te hebben van de precieze omstandigheden waarin de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid zich hebben afgespeeld.

Kan u mij daarom een afschrift bezorgen van (de relevante stukken van) het strafdossier en/of een korte samenvatting van de feiten zodat wij ons niet enkel zouden moeten baseren op de juridische kwalificatie zoals die in het vonnis werd opgenomen.

Bij ontbreken van deze gegevens zal een ongunstige beslissing immers onredelijk worden bevonden en de eventuele toets van de Raad van State niet doorstaan.”

Deze e-mail kadert in de feitengaring door de beroepsinstantie en betreft een verzoek tot precisering van de feiten omdat, naar de mening van de steller van de e-mail, “de Raad van State zeer strikt oordeelt over de actuele relevantie van ‘oude’ feiten” en dat “bij ontbreken van deze gegevens [...] een ongunstige beslissing immers onredelijk zal worden bevonden en de eventuele toets van de Raad van State niet [zal] doorstaan”. Het verzoek strekt er immers net toe om “kennis te hebben van de precieze omstandigheden waarin de verkrachting en aanranding van de eerbaarheid zich hebben afgespeeld” zodat de beroepsinstantie zich “niet enkel zou[...] moeten baseren op de juridische kwalificatie zoals die in het vonnis werd opgenomen” en dit nadat de procureur des Konings reeds een ongunstig advies had verstrekt op 23 december 2013 waarin wordt gesteund op “de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling”. De enkele bewering dat, naar verzoeker stelt, uit dat verzoek reeds een voor verzoeker nadelig standpunt zou blijken, toont op zich niet aan dat daardoor tot enige subjectieve partijdigheid of vooringenomenheid in hoofde van de beroepsinstantie moet worden besloten. Op zich kan de beroepsinstantie immers niet worden verweten dat zij, met het oog op het verkrijgen van een zo volledig

mogelijk beeld van de zaak derwijze dat die de eventuele toets door de rechter doorstaat, aan de adviesinstantie bijkomend verduidelijking vraagt en hierbij haar verzoek ondersteunt met het argument dat, om de actuele relevantie van “oude” feiten aan tonen, zij kennis moet hebben van de precieze omstandigheden waarin de feiten zich hebben afgespeeld en dat, “bij ontbreken van deze gegevens” een ongunstige beslissing door de Raad van State onredelijk zal worden bevonden. De subjectieve onpartijdigheid die verzoeker derhalve aanvoert in de vorm van een individuele overtuiging, volstaat te dezen niet om aan te nemen dat de beroepsinstantie niet met de vereiste afstandelijkheid en onpartijdigheid heeft besloten tot het verwerpen van verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur.

24. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

25. In het derde middelonderdeel voert verzoeker kritiek aan tegen de volgende overweging uit het luik “beslissing” in de bestreden beslissing:

“Gelet op de vrees voor misbruik van vertrouwen is het niet wenselijk dat op uw verblijfplaats vuurwapens worden voorhanden gehouden, ook niet indien deze in bezit en eigendom zijn van andere personen.”

Enerzijds acht verzoeker het onredelijk dat zijn echtgenote, die ook actief is als sportschutter, wordt geraakt door de bestreden beslissing en anderzijds stelt hij dat die overweging niet wordt gemotiveerd.

26. De bestreden beslissing is gericht tegen verzoeker. Anders dan hoe verzoeker het ziet, doet de bestreden beslissing geen uitspraak over de rechten van derden wat het voorhanden hebben van wapens betreft. De omstandigheid dat ze het “niet wenselijk” bevindt dat op verzoekers verblijfplaats nog vuurwapens voorhanden worden gehouden, is derhalve geen griefhoudende administratieve beslissing in hoofde van verzoeker en is hoogstens een niet-griefhoudende intentie

of “wens” van de beroepsinstantie die wat verzoeker betreft geen rechtsgevolgen tot stand doet komen.

De wettigheidskritiek die verzoeker tegen die “wens” uit, richt zich derhalve tegen een niet-ontvankelijke beslissing, minstens heeft verzoeker niet de vereiste hoedanigheid om namens zijn echtgenote hiertegen op te treden. De kritiek in het onderdeel kan derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

Conclusie

27. Het derde middelonderdeel wordt verworpen.

Conclusie

28. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques